

Moj hadž, velika počast i veliki ispit

<"xml encoding="UTF-8?">

Moj hadž, velika počast i veliki ispit

Cijenjena braćo i drage moje sestre, ovaj tekst pišem kao pouku i radosnu vijest svima onima koji još nisu otišli na hadž i koji misle da je to za njih nemoguća misija, jer i ja sam desetine .godina bila u toj kategoriji

Nebrojene noći provela sam plačući pored TV ekrana, gledajući hadžije kako tavafe, zamišljajući sebe među njima. Zamišljala sam kako bi izgledalo da sam tamo, da osjetim miris mubarek zemlje, da dodirem Hadžerul-esved, da svojom rukom zahvatim zemzema, da vidim stope Ibrahima, alejhis-selam, Allahovog prijatelja... Koliko sam puta zamišljala kako bi bilo lijepo doživjeti, spustiti svoju stopu na isto mjesto gdje je bila stopa Muhammeda, Allahovog miljenika, sallallahu alejhi ve sellem. Zamišljala sam Arefat i meleke na njemu, koji nam dove preuzimaju, zamišljala sam tu mubarek prašinu... Vidjela sam sebe dok obavljam saj, dok bacam kamenčiće na Mini, zamišljala sam da moja ruka uzima isti kamenčić koji je uzimao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a onda bih sebi dopustila i više od toga, da u mojoj ruci budu kamenčići koje su držali najodabraniji Allahovi robovi, Allahovi prijatelji, Allahovi gosti.

Zamišljala sam sebe na Revdi, ah, tek zamišljanja Uhuda, Hendeka, Mesdžidul-Kubaa... Prisjećanja na svaki hadis koji govori o njima... Uvijek bih svoje zamišljanje završavala vrelim suzama i teškim uzdasima. Tako bih često sanjala svoj boravak kod Kabe, ali sam uvijek u tim snovima radila i bila na usluzi hadžijama. Nekada bih sanjala da hadžijama perem bijele košulje i ihrame, a zatim ih stavljam da se suše, skidam suhe i predajem hadžijama. Nekada bih sanjala da im kuham hranu i hranim ih. Nekada bih sanjala da metem i čistim podove oko Kabe, a zatim držim predavanja hadžijama...

Sjećam se, jednom prilikom, na pitanje jednog našeg starijeg brata, istinskog šejha današnjice, da li sam ikada bila u nekoj islamskoj zemlji, odgovorila sam da nisam, na što je on začuđeno upitao: "Zar ni hadž nisi obavila?" Nije mogao da vjeruje da nisam. Pričajući mi o ljepoti osjećaja pored Kabe, našalih se, rekoh: "Ako ikad odem na hadž, mene tamo čeka samo posao,

jer uvijek sanjam da nešto radim." Šejh je insistirao da mu ispričam posljednji san koji sam sanjala, pa ispričah kako sam sanjala da oko Kabe sijem pšenicu i to da zahvatam rukama po šaku pšenice koju bacam, a ona u isto vrijeme isklija, raste pred mojim očima, a onda sazrijeva

i tako stalno, a oko mene toliko prelijepe pšenice baš da oči ne mogu pregledati kraj... Pričam ja detalje, a šejh se smije i kaže prisutnoj braći: "Vidjet ćemo kako će naša sestra otići na hadž." Svi uzviču: "Mašallah!" Kaže šejh: "Ti si posijala, još trebaš samo požnjeti, inšallah. Otići ćeš ti na hadž, nemoj da se brineš, inšallah, samo mi javi kad budeš išla, ako me Allah poživi, da vidim kako si to otišla." Vidim, šejh mrtav ozbiljan, a ja mislim, vala, nek si sto puta

šejh, ovo ti tumačenje slabo, i to mu i kažem izvinjavajući se zbog iskrenosti... Vrijeme je prolazilo, a ja uvijek u istom stanju. Kada odlaze hadžije ispred džamije, ja bježim što dalje da ne gledam kako ne bih slučajno očajavala, ne daj Bože. Dovila sam da mi Allah omogući da posjetim Bejtul-Ma'mur, džennetsku Kabu, kada već nemam šanse da posjetim ovodunjalučku. Kada god bih spomenula riječ hadž, morala bih suzu pustiti i tako je bilo godinama. Godinama bih sestre suzama molila da shvate blagodati hadža koje im je Allah poklonio i da se prema tom mubarek putovanju ne odnose kao prema bilo kojoj turističkoj destinaciji.

Nisam nikada ni sanjala da će mi jedno takvo predavanje promijeniti život iz temelja. Bilo je to predavanje o osobinama stanovnika Dženneta koje sam držala u toku seminara prošle godine u džematu "Kewser" u Linzu... Kao i svaki put, prije i poslije tog predavanja, kada bih spomenula hadž, suze bi mi krenule i opet sam molila sestre da se ozbiljnije odnose prema ovim blagoslovljenim ibadetima. One su se iznenadile da nisam nikada bila na hadžu, a ja sam ih zamolila da se sjete i mene u dovama kada tamo budu, kao što sam molila mnoge druge prije i poslije njih.

Vrijeme je prolazilo. Ja sam bila jako zauzeta oko rahmetli daidže koji je u to vrijeme bio u bolnici i nisam stizala da provjeravam propuštene pozive jer bih kasno dolazila kući. Primijetila sam da je sestra Sedžida zvala više puta, slala e-maile, a kada sam vidjela sadržaj e-maila: "Vidi trebam te na telefon...da nešto razjasnim...", baš sam se uznemirila... Razmišljam, subhanallah, ako su imali šta da razjašnjavaju, ako im nešto nije bilo po volji, što mi odmah nisu rekli, što su dogovarali odmah predavanja za Wels... Ne dolazim im prvi put, dovoljno se znamo. Šejh Safet bi mi rekao, bez odgađanja, da sam šta pogriješila... Onako prilično ljuta, javim sestri da me nazove, što ona odmah i učini.

Nikad neću zaboraviti tu noć. Nikada nešto slično nisam doživjela... U namjeri da što prije saznam o čemu je riječ, upitah sestru jesam li šta skrivila. A ona meni bez ikakvog odlaganja reče: "Jesi, kriva si, kriva, nego šta!" Subhanallah, već me neka huja počne hvatati, pa rekoh:

“Nemoj me tjerati da se pakujem i dođem tamo.” A moja Sadžida, opet bez odlaganja, reče: “Pakuj se ti, počni se pakovati, zato te i zovem.” U trenutku dok je ona govorila: “Pakuj se, ti i sin idete na hadž...”, kćerka mi je dodavala kafu, a šolja mi ispade iz ruke... Samo ponavljam kroz plač: “Boj se Allaha, nemoj se s tim šaliti”, a moja se sestra smije i kune da se ne šali... Džaba je ona ostalo pričala, ja sam samo plakala. Djeca gledaju i pitaju se šta mi je pa plačem iz sveg glasa, a izgledam veselo...

Prekide vezu moja Sadžida i ode spavati, a mene ostavi da plačem. Cijelu noć sam sjedila na jednom mjestu, nisam se pomjerala, samo sam plakala... Ujutro sam sebi rekla da je to bio samo lijep san, da nema šanse da je istina i nisam htjela da o tome više razmišljam, da sebi dajem lažnu nadu. A onda mi dođe poruka od moje sestre Nisvete, sestre šejha Safeta, koju znam kao ozbiljniju, sa njom sam se slabo šalila, pa shvatih da se haman moj san ostvaruje...

I ona mi je potvrdila da su braća i sestre iz džemata “Kewser”, Linz, i “Sahva”, Wels, odlučili da sakupe novac da mene i sina ove godine pošalju na hadž, inšallah. Vidim da nema šale, ali i dalje ne vjerujem, pa zamolim moju sestru Nisvetu da me s vremena na vrijeme podsjeti da ne sanjam, što je ona činila... Allah je obilno nagradio!

Nedavno sam saznala da je ta akcija trajala punu godinu dana. Allah ih obilno nagradio i učinio da prepoznaju moje dove svi oni koji su učestovali u jednom tako velikom djelu jer, Burejda, radijallahu anhu, prenosi da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Trošenje imetka na putu za hadž isto je kao i trošenje u borbi na Allahovom putu: nagrađuje se sedam stotina puta!” Sigurno da ih nikada neću izostaviti u svojim dovama, inšallah, i to sam vasijetila svojoj djeci, jer zaista je ovo veoma veliko dobročinstvo koje su iskazali meni i mom sinu.

Sve do jučer imala sam nekakvih puno strahova da li će se ovaj san uistinu obistiniti, ali kada me jučer nazvao naš brat Rasim, iz Ureda za hadž, i obavijestio o posljednjim detaljima odlaska na ovo blagoslovljeno putovanje, inšallah, nakon što smo prekinuli telefonsku vezu, osjetila sam neopisiv smiraj koji me evo još uvijek drži. Tako mi je lijepo da vam opisati ne mogu. Svaka moja briga kao da je već nestala, kao da je prestala moja veza sa ovim svijetom, vallahi. Nema riječi kojima bih mogla da opišem ova osjećanja i ovaj neprocjenjivi smiraj.

Ovim tekstom tražim halala od svih onih koje sam možda nesvjesno (nikada svjesno) povrijedila. Ovim tekstom obećavam da ću dovesti najvećim dovama za sve one koji su bili uz mene svih ovih godina i koji su mi bili oslonac i podrška kada je bilo najteže. Neka ovaj tekst bude radosna vijest i nada svima onima koji su izgubili nadu da će ikada kročiti mubarek zemljom, da će ikada biti u blizini Hadžerul-esveda, jer ja sam do jučer bila jedna od tih, a sada .brojim sate do 11. 9. 2015. u 8 sati, inšallah